

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 415/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátkou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 CoPr 5/2016 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoPr 5/2016 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 31. augusta 2015 podala Okresnému súdu [REDACTED] (ďalej len „okresný súd“) žalobu o neplatnosť skončenia jej pracovného pomeru proti Obchodnej akadémii [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 Cpr 3/2015 z 8. februára 2016 žalobu sťažovateľky zamietol a zaviazal ju uhradiť žalovanej trovy konania v sume 441,54 € (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 CoPr 5/2016 z 29. júna 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu a zaviazal sťažovateľku uhradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v sume 89,50 € (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Rozsudok okresného súdu spolu s napadnutým rozsudkom nadobudol právoplatnosť 5. augusta 2016.

Sťažovateľka v sťažnosti k namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uvádza: *«... odvolací súd sa nevysporiadal s nedodržaním ponukovej povinnosti so strany žalovanej ohľadom splnenia povinnosti v zmysle ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce. V čase podania výpovede 5 pedagógom mala žalovaná voľné pracovné miesto vychovávateľky na čiastočný pracovný úväzok v školskom internáte až do 31. 8. 2015, keď na tejto pozícii zamestnávala pani [REDACTED], tiež pedagóga na 5,97 h. úväzok a rozdiel do 37 h. úväzku bol voľný...»*

... Obchodná akadémia a školský internát sú dve samostatné zložky, so svojou organizačnou štruktúrou, teda nie sú totožné miesta výkonu práce a odvoláva sa na judikát R 31/1980 „... miesto výkonu sa zvyčajne zhoduje s pracoviskom. Pracoviskom sa rozumie určitý ohraničený priestor alebo organizačná zložka, v ktorých zamestnanec dojednanú prácu vykonáva...“ . Ale jeho ďalší výklad o tom, že Obchodná akadémia a školský internát sú dve samostatné zložky nie je správny, lebo školský internát je súčasťou Obchodnej akadémie, je jej organizačnou zložkou. A nachádza sa približne 200 m od budovy školy, nie v inom meste, tak ako je zrejmé z obidvoch predložených Organizačných štruktúr Obchodnej akadémie.»

Sťažovateľka k namietanému porušeniu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uvádza:

„- vo výpovedi sp. zn. 288/2015, ktorá mi bola doručená dňa 19. 03. 2015 je o. i. uvedené aj to, že v súlade s § 74 Zákonníka práce v platnom znení bola výpoveď daná zamestnávateľom vopred prerokovaná s odborovou organizáciou OZ PŠaV pri obchodnej akadémii, [REDAKOVANÉ] - dňa 11. 03. 2015 o 14.00 h. Toto sa však nestalo, lebo dňa 11. 03. 2015 boli prerokované len zmeny organizačnej štruktúry Obchodnej akadémie v [REDAKOVANÉ], nie výpoveď, a zápisnicu podpísala aj [REDAKOVANÉ], podpredsedníčka odborovej organizácie, ktorá dňa 11. 03. 2015 v čase od 12.10 h do 14.45 h vyučovala ako externá učiteľka na Strednej zdravotníckej škole. Túto skutočnosť sme zdokladovali rozvrhom [REDAKOVANÉ], suplovaním v deň 11. 03. 2015 v Strednej zdravotníckej škole a výpisom z elektronickej triednej knihy o odučených hodinách - povinných oficiálnych dokumentoch v súlade so školským zákonom v tých školách, ktoré používajú elektronicke triednu knihu. Žalovaná doložila Potvrdenie Strednej zdravotníckej školy zo dňa 23.10.2015 o tom, že [REDAKOVANÉ] v školskom roku 2014/2015 po dohode s vedením školy učila v stredu 8. vyučovaciu hodinu vždy cez 4. vyučovaciu hodinu, hoci [REDAKOVANÉ] sa na pojednávaní vyjadrila, že takto vyučovala len v druhom polroku školského roku. (Predložené potvrdenie je bez spisovej značky, čo nám dáva predpoklad, že nebolo zaevidované v oficiálnom protokole.) To sú skutočnosti, ktoré ma vedú k presvedčeniu, že zápisnica bola antidatovaná, že [REDAKOVANÉ] dňa 11. 03. 2015 v čase od 12.10 h do 14.45 vyučovala v inej škole, a preto sa nemohla o 14.00 h zúčastniť prerokovania organizačných zmien a odvolací súd sa s tým nevysporiadal.

Požadovali sme predvolať riaditeľa Strednej zdravotníckej školy ako svedka, okresný súd tento dôkaz nevykonal. Odvolací súd sa stotožnil s okresným súdom s tým, že takýmto spôsobom nedošlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom a nemalo to za následok ani neúplné zistenie skutkového stavu, ktoré by viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti vykonanej organizačnej zmeny žalobcu. Podľa nás to však malo za následok neúplné zistenie skutkového stavu a došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu dôvodnosti vykonanej organizačnej zmeny.

- v odvolaní som uviedla aj to, žalovaná ukončila pracovný pomer k 30. 06. 2015 výpoveďou s 5 pedagogickými zamestnancami a zamlčala, že k 30. 06. 2015 ukončila pracovný pomer dohodou aj s pánom [REDACTED], tiež pedagógom, a preto nebol dôvod na ukončenie pracovného pomeru s piatimi pedagógmi (po zohľadnení zníženia úväzku ani so 4 pedagógmi). Odvolací súd to posúdil ako novú skutočnosť, a nie ako ďalšie dokazovanie, ktoré však nebolo medzi účastníkmi sporné, mal sa tým zaoberať, no bolo to odmietnuté ako nový návrh dokazovania. Žalovanej táto skutočnosť bola známa, lebo dohodu o skončení pracovného pomeru s pánom [REDACTED] uzatvorila už 9. februára 2015, teda skôr o viac ako jeden mesiac, ako boli doručené výpovede ostatným piatim pedagógom dňa 19. 03. 2015.“

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že odvolací súd porušil jej základné práva, pretože sa riadne nevysporiadal s jej odvolaním, napadnutý rozsudok je v rozpore s konštantnou judikatúrou, pričom krajský súd podľa názoru sťažovateľky odchýlenie od konštantnej judikatúry „riadne nevysvetlil“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní „rozhodol o zrušení rozsudkov a vec vrátil na ďalšie konanie“. Zároveň žiada, aby jej ústavný súd priznal trovy konania súvisiace s podaním ústavnej sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že uplatnenie jeho právomocí pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania stanovených v § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci túto v mene sťažovateľky koncipovala kvalifikovaná právna zástupkyňa, v časti týkajúcej sa skutočnosti, čoho sa sťažovateľka domáha, je návrh nejasným a neurčitým napriek skutočnosti, že táto časť sťažnosti je jedným z esenciálnych predpokladov kvalifikovaného návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože v petite sťažnosti je v podstate

vymedzený rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd podľa obsahu sťažnosti ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 CoPr 5/2016, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 Cpr 3/2015 z 8. februára 2016.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie ňou označených práv, alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Čo sa týka právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu ústavnú nekonformnosť, ktorá by nasvedčovala jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nevybočil z medzí ustanovených v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia aj svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočné a vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám formuloval závery vo veci sťažovateľky. Sťažovateľka dostala odpovede na ťažiskové právne otázky rámčujúce jej vec.

Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľky týkajúce sa „*nedodržania ponukovej povinnosti*“ zo strany žalovanej a „*nesplnenia povinnosti prerokovať výpoveď*“ danú žalovanou sťažovateľke vopred s príslušnou odborovou organizáciou v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a bohaté na relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty týkajúce sa aplikovateľnosti a interpretácie Zákonníka práce.

Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa „*odchýlenia odôvodnenia napadnutého rozsudku od ustálenej judikatúry*“ konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti neobsahuje v tomto smere žiadnu bližšiu argumentáciu, z ktorej by ústavný súd mohol vychádzať, preto sa ňou bližšie nezaoberal.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018